

صید مدال از آب

قایقرانی پارویی

مهدي زارعی

هزاران سال قبل، زمانی که انسان قدم به کره خاکی گذاشت، دریافت که رودخانه‌ها از موانع طبیعی هستند که عبور از آنها آسان نیست. انسان اولیه فقط می‌توانست با شناکردن از آب‌های کم‌عمق عبور کند، اما هرچه به عمق آب اضافه می‌شد، امکان شناکردن کمتر و کمتر می‌شد. به این ترتیب اولین قایق‌ها از چوب ساخته شدند و با گذر زمان، کشتی‌های غول‌پیکر به آب انداخته شدند. زمانی این کشتی‌ها پارویی بودند، مدتی بادبانی و سرانجام با نیروی بخار به حرکت درآمدند و هرچه تکنولوژی ساخت آنها پیشرفته‌تر شد، استفاده از قایق‌ها کاهش یافت تا اینکه از قرن نوزدهم، قایق به ابزاری تفریحی بدل شد و نخستین باشگاه‌های قایقرانی در قاره اروپا (بریتانیا) آغاز به فعالیت کردند.

کایاک چهارنفره (k4): سبک‌ترین قایق‌های k4، سی کیلوگرم وزن و یازده متر طول دارند. این قایق‌ها دارای چهار نشیمن‌گاه برای نشستن چهار قایقران هستند؛ بنابراین، اگر بیش از حد انعطاف داشته باشد، سنگینی وزن چهار قایقران سبب می‌شود قسمت مرکزی قایق، بیشتر در آب فرو رود و قایق حالتی موزی شکل پیدا کند.

صندلی در کایاک

صندلی قسمتی از کایاک است که قایقران روی آن می‌نشیند و پارو می‌زند. صندلی‌ها از چوب یا فایبرگلاس ساخته می‌شوند.

شکل برگزاری مسابقه

در رقابت کایاک، پاروها دو کفه دارند و قایقرانان در حالی که در قایق نشسته‌اند و زانوهایشان خم شده است، پس از

قایق کایاک

قایقی سبک و باریک است که فرورفتگی کوچکی برای نشستن دارد. این فضا، نشیمن‌گاه نامیده می‌شود. قایقران در نشیمن‌گاه می‌نشیند، پای خود را به‌صورت صاف و کشیده قرار می‌دهد و پارو می‌زند. مسابقات کایاک مردان و زنان شامل سه مسابقه است:

کایاک یک‌نفره (k1): در این مسابقات طول قایق حداکثر ۵۲۰ سانتی‌متر و وزن سبک‌ترین نوع آن دوازده کیلوگرم است. **کایاک دونفره (k2):** حداکثر طول قایق‌های k2، ۶۵۰ سانتی‌متر است. هرچه عرض این قایق‌ها کمتر باشد، سرعت آن افزایش می‌یابد. فاصله دو قایقران از یکدیگر ۱۵۰ سانتی‌متر است. سبک‌ترین نوع k2، ۱۸ کیلوگرم وزن دارد.

قایقرانی در آب‌های آرام

به مسابقات قایقرانی که در آب‌های راکد و بدون موج برگزار می‌شود، قایقرانی در آب‌های آرام می‌گویند که در دریاچه‌های مصنوعی برگزار می‌شود. این دریاچه‌ها با محیط بیرون ارتباطی ندارند و فشار آب در آنها ثابت است.

پيست قایقرانی

طول یک پیست قایقرانی حداقل ۲۵۰۰ متر، عرض آن حداقل نود و عمق آن حداقل دو متر است. در ابتدای خط استارت اسکله‌های کوچکی به نام «پانتون» وجود دارد که انتهای قایق‌ها به آن مماس می‌شود. در انتهای پیست هم ساختمانی چند طبقه وجود دارد که داوران در طبقات مختلف آن مستقر می‌شوند تا مسابقه را بهتر ببینند.

۱۹۴۹

مسابقات جهانی برای نخستین بار زیر نظر ICF (فدراسیون جهانی قایقرانی) در ژنو (سوئیس) انجام شد.

۱۹۳۲

مسابقات اسلالم برای اولین بار یازده سپتامبر در سوئیس برگزار شد.

۱۹۰۰

ورود قایقرانی به المپیک. رویینگ اولین مسابقه قایقرانی در المپیک بود.

۱۸۹۶

به‌عزت بدی هوا در یونان، برگزاری قایقرانی از برنامه المپیک آتن حذف شد.

قایق‌های کانو

مسابقات کانو از رقابت‌های آب‌های آرام است که در آن قایقرانان از پاروهای تک کفه استفاده می‌کنند و به‌جای اینکه در قایق بنشینند، در آن زانو می‌زنند. در رقابت‌های کانو و کایاک، مسیر مسابقه برای زنان و مردان مشابه است و رقابت‌ها در مسیرهای ۲۰۰، ۵۰۰، ۱۰۰۰ و ۵۰۰۰ متر برگزار می‌شود. رقابت‌های کانو در بخش تک‌نفره، دونفره و چهارنفره برگزار می‌شود. این رقابت‌ها را با علامت‌های C۱، C۲ و C۴ نشان می‌دهند. جدیدترین موادی که برای تهیه قایق استفاده می‌شود، ترکیبات کربن و کامپوزیت است.

قایق‌رانی در آب‌های خروشان (اسلالموم)

مسابقات قایق‌رانی در آب‌های خروشان، در مکان‌های طبیعی مملو از آب‌های متلاطم برگزار می‌شود. در اسلالموم، هدف قایقران این است که در کوتاه‌ترین زمان ممکن از دروازه‌هایی عبور کند که در مسیر مسابقه قرار دارند. مسیر مسابقه اسلالموم به‌صورت مستقیم کمتر از ۶۰۰ متر و تعداد دروازه‌های آن ۲۰ تا ۲۵ ناست. حداقل شش دروازه باید در مکان‌هایی قرار داده شوند که قایقران برای عبور از آنها برخلاف جریان آب پارو بزند. ارتفاع میله‌های دروازه دو متر و فاصله بین دو میله ۳/۵-۱/۲ متر است. آخرین دروازه حداقل باید ۲۵ متر قبل از خط پایان قرار گیرد. در صورتی که قایقران به هر ترتیب با میله‌ها برخورد کند، پنج امتیاز منفی برای وی در نظر می‌گیرند. هر بار عبور از سمت مخالف دروازه و عبور نکردن از دروازه پنجاه امتیاز منفی برای ورزشکار به دنبال دارد. در پایان مسابقه، قایق‌رانی برنده می‌شود که با کمترین خطا و در کمترین زمان، مسابقه را به پایان رسانده باشد.

قایق‌رانی در ایران

حدود هشتاد سال پیش، کارمندان انگلیسی شرکت نفت ایران و انگلستان قایق‌رانی را وارد کشورمان کردند. اولین باشگاه قایق‌رانی را انگلیسی‌ها در مسجد سلیمان تأسیس کردند. اولین قایق‌های کایاک در ابتدای دهه چهل از انگلستان وارد کشورمان شدند. قایق‌ها را در سد کرج به آب انداختند و قایق‌رانی کایاک زیر نظر سازمان تربیت‌بدنی شروع به فعالیت کرد. فدراسیون قایق‌رانی در سال ۱۳۴۵ کار خود را آغاز کرد. اولین دوره مسابقات قهرمانی آسیا سال ۱۳۶۴ ش در ژاپن برگزار شد. تیم کشورمان نیز از دوره اول در این بازی‌ها شرکت کرد و تا به امروز در تمام دوره‌ها حضور داشته است. ایران از سال ۱۳۶۸ افتخار آفرینی در مسابقات آسیایی را آغاز کرد. از نتایج درخشان کشورمان می‌توان به نایب قهرمانی در آسیا (۱۳۷۸) و کسب مدال طلای جوانان جهان در بازی‌های آسیایی گوانگجو توسط محسن شادی اشاره کرد.

اولین دوره مسابقات اسلالموم ایران سال ۱۳۶۵ در «سپیدرود» برگزار شد و از آن به بعد نیز تقریباً در همه سال‌ها رقابت آب‌های خروشان در کشور برگزار شده است. در استان‌هایی چون تهران، مسابقات قایق‌رانی در محیط‌های مصنوعی (مثل دریاچه مصنوعی مجموعه ورزشی آزادی) برگزار می‌شود، تمرین‌ها و مسابقات آب‌های خروشان در مناطق طبیعی مثل سپیدرود (بین رودبار و منجیل) انجام می‌شود.

فرمان شروع، یک‌بار با کفه راست و بار دوم با کفه چپ آب را می‌شکافند. هر قایق‌رانی که زودتر از خط پایان عبور کند، برنده مسابقه خواهد شد.

رویینگ

این مسابقه در مسافت ۲۰۰۰ متر برگزار می‌شود و تنها تفاوت مواد آن با هم، در تعداد شرکت‌کنندگان است. تعداد نفرات در رقابت رویینگ یک، دو، چهار و هشت نفر است. در رویینگ، قایقران پشت به مسیر می‌نشیند و مسیر حرکت را نمی‌بیند.

دیگر ویژگی رویینگ در نشیمن‌گاه متحرک قایق است که سبب می‌شود قایقران بتواند در هنگام پارو زدن اندکی به جلو و عقب حرکت کند و با کمک گرفتن از وزن خود، نیروی بیشتری به پاروها وارد آورد.

۱۹۹۲

در المپیک بارسلون رقابت‌های اسلالموم مردان در سه بخش برگزار شد.

